

► 18 Abril, 2021

Maria Sánchez, infermera de la primera sala covid a Sant Pau, explica la solitud i l'aïllament que pateixen els seus pacients infectats

“Em coneixen per les sabates grogues”

ANA MACPHERSON
 Barcelona

Des del febrer del 2020 que treballa a la sala covid de l'hospital de Sant Pau. No ha cuidat de persones amb altres malalties en tot aquest temps, “malgrat que sí que hem tingut dones gestants infectades i que després han tingut el seu fill en nounats, pacients psiquiàtrics amb covid, accidentats de trauma que a més tenen el coronavirus..., així que hem hagut d'aprendre aspectes importants en la cura de pacients d'altres especialitats”, apunta Maria Sánchez, infermera de 27 anys, tres dels quals, exercint en Medicina Interna a Sant Pau.

Ara a la seva sala veuen arribar la quarta onada. I ho fan si més no sense enfadar-se. “Ja no crec que hàgim de dir res. Mira, no. Tot-hom sap com evitar els contagis i com s'afavoreixen. Tots sabem que així que milloren les xifres i comencem a respirar una mica, allà fora es comença a obrir la mà i al cap d'unes setmanes tornem a pujar i se'ns tornen a omplir els llits d'hospitalització i les ucis. Com ara. Encara tenim llits, però ja hem enviat a l'uci molts dels qui van arribar. Empitjoren potser més ràpidament”.

Els seus pacients tenen en comú, a més dels símptomes propis de la covid, dues característiques especials més que no acostumen a tenir els altres malalts hospitalitzats: “Estan sols tot el temps, no poden veure els seus familiars, només compten amb el mòbil, si no estan desorientats com passa a moltes persones grans. I amb nosaltres, amb infermeres i auxi-

ALEX GARCIA

Maria Sánchez, tres anys com a infermera a Intensives

liars. Som amb els qui poden parlar una mica de la seva por, del que els preocupa o fa mal. I quan la sala covid és plena, ja no hi ha temps per a aquests minuts de conversa tan importants. Així que no poden parlar amb ningú”.

L'altra particularitat és que “ens coneixen per la veu o per les sabates!”, riu Maria Sánchez. Les seves són molt grogues i plenes de ninotets enganxats. Potser poc reglamentàries (no deixa que apareguin a la foto), però assegura que boniques. I sobretot, permeten als seus pacients identificar-la, saber que és ella la que torna a estar cuidant de la seva salut. “Perquè no ens veuen mai la ca-

ra”, explica la infermera. L'aïllament que imposa la covid és del més complet i cruel.

“Per això, quan de vegades acabes el torn un dissabte a les 9.15 h, de vegades sense poder parar ni per beure aigua o anar al lavabo, i quan ets al carrer i veus un munt de gent, t'ensorres. Què no han entès? Quants d'ells o dels seus pares o avis haurem d'atendre la setmana que ve o la següent? Però he decidit no fer-me mala sang. És la meva feina i no soc ningú per adoctrinar”.

Els seus pacients gairebé mai no saben com s'han encomanat. “Alguns t'expliquen que no s'ho expliquen, perquè creuen que

han estat molt previnguts i han pres totes les mesures de seguretat. I tampoc no perceben que van empitjorant. Això és dur. Ells no se n'adonen, però molts oxigenen cada vegada pitjor i vas augmentant l'aportació, i al cap de poc els has d'explicar que el portaran a l'uci perquè cal intubar-lo. Els veus desconcertats, perquè no se senten tan greus. I ho paeixen tot sols”.

En aquests mesos reconeix que han plorat moltes vegades amb ells. “Quan algú està al final de la seva vida, es permet entrar a un familiar, però alguns no els tenen i la mà que agafa la seva fins al final és la teva, o la que li subjecta el telèfon per acomiadar-se de les altres persones a les que estima”. La Maria es torna a recompondre. “És part de la nostra feina”. Molts els han portat bombons i galetes. “Però el millor tresor són les cartes. Les tenim penjades a l'office”.

Alegria per estar vacunats? “Sí, molta. Sobretot perquè ja no hi ha companys de baixa. En el nostre servei més d'un 70% va caure malalt”. Ja no hi ha por d'infectar-se, tampoc de transmetre el virus.

“Només tenen el mòbil o a nosaltres per parlar; si la sala és molt plena, ja no hi ha temps ni per parlar”

Però l'esperança va arribant a dosis petites, “és un procés molt lent”.

A l'hospital les normes continuen igual. Mascaretes FFP2, guants i gorra per a tot i l'epi complet, amb pantalla i ulleres “quan saps que has de maniobrar amb el pacient, o et pot tossir, o has de fer una PCR”.

La vacuna no els ha donat permís per a res més, de moment. “Somnio amb sortir on em doni la gana, quedar amb amics una nit, desconnectar d'una vegada de la covid. Per a nosaltres és un únic tema perpetu. Dins, a l'hospital, però també a fora, quan sortim de la feina”.